

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z powództwa Ł. M.

przeciwko Z. w K.

o przywrócenie do pracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 11 stycznia 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 września 2022 r., sygn. akt VII Pa 22/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Ł. M. na rzecz Z. w K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 kwietnia 2022 r., Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w sprawie z powództwa Ł. M. przeciwko Z. w K., o przywrócenie do pracy, w pkt. I powództwo oddalił w całości, w pkt. II zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i w pkt. III kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił, że Ł. M. był zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku nauczyciela od 1.09.2003 r. Posiadał stopień awansu zawodowego nauczyciela dyplomowanego. Od 1.01.2007 r., zatrudniony był na podstawie

mianowania. Nieobecności w pracy powoda z powodu choroby miały miejsce w okresach od 8.05.2019 r. do 3.07.2019 r. oraz od 26.08.2019 r. do 20.12.2019 r. Powód nie świadczył pracy także w okresie od 4.07.2019 r. do 25.08.2019 r. z uwagi na ferie letnie. Zimowa przerwa świąteczna odbywała się w okresie od 23 do 31.12.2019 r. Powód 18.12.2019 r., złożył wniosek o urlop dla poratowania zdrowia, który mu udzielono od 7.01.2020 r. do 6.01.2021 r. W dniu 4.01.2021 r. strona pozwana wręczyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Przyczyną rozwiązania umowy było zaistnienie okoliczności przewidzianej art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela, tj. czasowej niezdolności do pracy powoda trwającej dłużej niż 182 dni, a faktycznie 244 dni. W okresie od 7.01.2021 r. do 31.01.2021 r. powód przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Sąd pierwszej instancji przydał walor wiarygodności wszystkim dowodom zgromadzonym w sprawie i uznał, że rozwiązanie umowy o pracę z powodem z 4 stycznia 2021 r., było zgodne z prawem pracy oraz z art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26.01.1982 r. Karta Nauczyciela (dalej : Karta Nauczyciela), a przy tym w ocenie Sądu Rejonowego strona pozwana prawidłowo zaliczyła okres ferii letnich do okresu czasu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą powoda. Dodatkowo Sąd pierwszej instancji podniósł, że miał na uwadze treść art. 41 k.p., jednak nie miał on w przedmiotowej sprawie zastosowania.

Na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z 8 września 2022 r., w pkt. I oddalił jego apelację i w pkt. II orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Okręgowy, przyjął za własne ustalenia i oceny Sądu pierwszej instancji i uznał, że apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, a zarzuty w niej podniesione okazały się niezasadne.

Sąd drugiej instancji podniósł, że Sąd Rejonowy wydał wyrok w oparciu o całościową ocenę materiału dowodowego, z zachowaniem wszelkich reguł zawartych w przepisach prawa. Ocena dowodów, co do faktów istotnych w sprawie, nie naruszała ani reguł logicznego myślenia, ani zasad doświadczenia życiowego, czy właściwego kojarzenia faktów. Sąd Rejonowy odniósł się do okresu od 4.07.2019 r. do 25.08.2019 r. zważając, że powód nie świadczył wtedy pracy z uwagi na trwanie ferii letnich. Przy tym Sąd Rejonowy odniósł się do twierdzeń

strony pozwanej, prezentowanych w toku całego postępowania. Natomiast apelujący, przeciwstawia ocenie dokonanej przez Sąd I instancji, własną analizę zgromadzonego materiału dowodowego i własny pogląd na sprawę, polemizując z oceną Sądu pierwszej instancji, przedstawiając swój pogląd na sprawę i własną ocenę dowodów, nie wykazując, że materiał dowodowy w sprawie był niekompletny, a wnioski Sądu *meriti*, były nielogiczne lub wewnętrznie sprzeczne, w tym sprzeczne z art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 23 ust. 2 pkt 2 Karty Nauczyciela.

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było również podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji zmierzającego do wykazania naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisów prawa materialnego, tj. ww. art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 23 ust. 2 pkt 2 Karty Nauczyciela, przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że urlop wypoczynkowy nauczyciela wlicza się do okresu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem obojga stron postępowania oraz Sądu Rejonowego, że przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela jest wyjątkowo niejasny. Jednak Sąd drugiej instancji podziela stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt I PK 135/08 (LEX nr 593425), że do okresu nieobecności w pracy wlicza się te dni, w które w szkole nie odbywają się zajęcia, jeżeli nauczyciel był w tych dniach niezdolny do pracy.

Zatem w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że okresy niezdolności do pracy są aktualnie skorelowane z okresami ferii szkolnych. Nadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że nowelizacja Karty Nauczyciela z dnia 18 lutego 2000 r. doprecyzowała, że do okresu nieobecności w pracy wlicza się te dni, w które w szkole nie odbywają się zajęcia, a na które nauczyciel nie otrzymał zwolnienia lekarskiego (okresy ferii szkolnych, przerw świątecznych, świąt oraz dni wolnych od pracy w szkole, takich jak soboty i niedziele). Dlatego zdaniem Sądu drugiej instancji strona pozwana prawidłowo zaliczyła okres ferii letnich do okresu czasu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą powoda.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł powód. Zaskarżając wyrok w całości skarżący wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Jeleniej Górze celem ponownego rozpoznania oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tj.

1) art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 23 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (dalej : Karta Nauczyciela) poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że urlop wypoczynkowy nauczyciela wlicza się do okresu niezdolności do pracy zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego. Czy poprzez sformułowanie zawarte w art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela tj. „do okresu niezdolności do pracy wlicza się również przypadające w tym okresie przerwy obejmujące dni, w których w szkole, zgodnie z odrębnymi przepisami, nie odbywają się zajęcia” ustawodawca miał na myśli również okres ferii szkolnych, które dla nauczycieli szkół w których w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, są okresami urlopu wypoczynkowego?

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że przyjęcie interpretacji art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze polegające na uznaniu, że każdy okres przerwy, w tym okres ferii szkolnych, należy zaliczać jako okres niezdolności do pracy rodzi kolejny problem interpretacyjny. Jaki jest status nauczyciela, który w trakcie ferii szkolnych, zakończył leczenie? Przy takiej wykładni wskazanego przepisu, nauczyciel taki nie korzystałby z urlopu wypoczynkowego i jednocześnie nie korzystałby ze zwolnienia lekarskiego, a jednak okres ten byłby wliczany do okresu niezdolności do pracy. Oznaczałoby to, że do nauczyciela takiego nie ma zastosowania art. 64 ust. 1 Karty Nauczyciela, zgodnie z którym nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie szkolne, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania.

W odpowiedzi pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a w sytuacji jej przyjęcia do rozpoznania o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo wywołują poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, pozwalających Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Wniesiona skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Należy w związku z tym przypomnieć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że z istotnym zagadnieniem prawnym mamy do czynienia po pierwsze wtedy, gdy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie. Po drugie, musi to być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, lecz także innych podobnych spraw. Po trzecie, skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa, które go konstruują, oraz przedstawić argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Po

czwarte, skarżący powinien przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny z uzasadnieniem pytania prawnego, o którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu. Dopiero łączne spełnienie tych warunków otwiera drogę do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Problem prawny, który formułuje skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Samo zagadnienie i odpowiedź na to zagadnienie była już rozważana przez Sąd Najwyższy i nie zaistniała sytuacja, która powodowałaby potrzebę ponownego rozważenia tego problemu.

W zakresie art. 23 ust. 1 pkt 2 Karty Nauczyciela co do sposobu obliczania okresu niezdolności do pracy Sąd Najwyższy wskazywał co najmniej pośrednio na kwestię ciągłości niezdolności do pracy w wyrokach z 28 stycznia 2009 r., (I PK 135/08, LEX nr 593425) i z 6 marca 2012 r., (I PK 112/11, LEX nr 1165809). W wyrokach tych wyrażono pogląd, że jednodniowa przerwa w uzyskanych zwolnieniach chorobowych nie przerywa czasowej niezdolności do pracy i nie nakazuje liczyć okresu tej niezdolności od początku.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[a!]

